

Sygn. akt I C 2268/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Leszkiewicz

Protokolant: K. Ż.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2016 r. w S.

sprawy z powództwa **A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności z siedzibą w W.**

przeciwko **B. M. (1)**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2268/15

UZASADNIENIE

W dniu 31.07.2015 r. powód **A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W.** wniósł w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym ((...)) przeciwko pozwanej **B. M. (1)** pozew o zapłatę 5.100,00 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej w dniu 3.03.2011 r. przez pozwaną z Bankiem (...) S.A. umowy nr (...). Powód nabył w drodze cesji z dnia 26.05.2015 roku od Banku wierzytelności przysługujące cedentowi wobec pozwanej. Wskazał, iż całkowite saldo zadłużenia z tytułu umowy wynosi 43.896,03 zł, niniejszym pozwem dochodzi części roszczenia w kwocie 5.100,00 zł. (5047,28 zł. tytułem wierzytelności należnych wobec banku i 52,72 zł. tytułem naliczonych przez powoda odsetek od niespłaconego kapitału od dnia 27.05.2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu).

W dniu 5.08.2015 r. został wdany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty stracił moc.

W dniu 8.09.2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do tut. SR w Słupsku.

Pozwana B. M. (2) w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut braku umowy zawartej pomiędzy stronami postępowania.

Na rozprawie w dniu 19.05.2016 r. pozwana B. M. (2) podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, zakwestionowała umowę cesji i wysokość zadłużenia.

Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, został zobowiązany do ustosunkowania się do treści odpowiedzi na pozew (zarzutów w niej podniesionych) oraz do ustosunkowania się do zarzutów poniesionych przez

pozwaną na rozprawie w dniu 19.05.2016 r., zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, zarzutu co do wysokości kwoty dochodzonej pozwem – w terminie 14 dni pod rygorem 6 k.c. i 233 § 2 k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 7.06.2016 r. pełnomocnik powoda ustosunkował się do podniesionego zarzutu przedawnienia wskazując, iż Bank podejmował wielokrotnie czynności, które przerwały bieg przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 22.07.2016 r. pozwana podniosła ponownie zarzut przedawnienia roszczenia i powołała się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29.06.2016 r. w sprawie III CZP 29/16.

W odpowiedzi na ww. pismo pełnomocnik pozwanego podniósł, iż przelew wierzytelności nie powoduje zmiany zobowiązania, a jedynie wierzyciela, nie może też pogorszyć sytuacji dłużnika, który dalej ma obowiązek świadczenia tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3.03.2011 r. pozwana B. M. (2) zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów nr (...).

Zgodnie z umową bank udzielił pozwanej kredytu gotówkowego w wysokości 36.750,00 zł na okres od dnia 3.03.2011 r. do 3.03.2018 r., przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów, cele konsumpcyjne kredytobiorcy oraz opłacenie prowizji od udzielonego kredytu i kosztów ubezpieczenia (...).

Kredyt miał być spłacony w 84 miesięcznych ratach a termin ostatniej raty przypadał na 3.03.2018 r.

dowód: k. 15-19 umowa kredytu z 3.03.2011 r., k. 20-21 kalendarz spłat, k. 22, 23 oświadczenia

Pozwana nie spłaciła kredytu. W dniu 30.01.2013 r. został sporządzony Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr 326/13/MM, w którym wskazano zadłużenie pozwanej na łączną kwotę 37.089,54 zł. - w tym z tytułu niespłaconego kredytu 33.130,76 zł. oraz odsetek umownych w wysokości 3.204,24 zł. i odsetek karnych w wysokości 406,54 zł., a także 348 zł. opłaty za obsługę kredytu..

dowód: k. 117 - (...) z 30.01.2013 r.

W dniu 1.02.2013 r. Bank (...) S.A. w K. złożył w Sądzie Rejonowym w Słupsku wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 326/13/MM z dnia 30.01.2013 r. wynikającemu z umowy kredytowej nr (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IX Co 445/13.

Postanowieniem z dnia 28.02.2013 r. Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie IX Co 445/13 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 326/13/MM z dnia 30.01.2013 r. wystawionemu przez wierzyciela Bank (...) S.A. w K., z którego wynika wymagalne zadłużenie dłużnika B. M. (1) z tytułu umowy kredytu przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów nr (...) z dnia 3.03.2011 r. w łącznej kwocie 37.089,54 zł.

dowód: k. 2–12 akt IX Co 445/13 - wniosek wraz z załącznikami, k. 13 akt IX Co 445/13 – postanowienie z 28.02.2013 r.

Postanowieniem z dnia 28.02.2014 r. wydanym w sprawie Km 818/13 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Słupsku J. Ż. umorzył postępowanie egzekucyjne z wniosku Banku (...) S.A. przeciwko B. M. (1) wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

dowód: k. 119 akt Km 818/13 – postanowienie z 28.02.2014 r.

W dniu 26.05.2015 r. powód zawarł umowę cesji wierzytelności z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. również odnośnie wierzytelności dotyczących pozwanej.

dowód: k. 29 – 40 - umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikami

Powód w imieniu pierwotnego wierzyciela i w imieniu swoim zawiadomił pozwaną o przelewie przysługującej mu wobec niego wierzytelności i wezwał ją do zapłaty kwoty 43.600,72 zł.

dowód: k. 24-25 zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, k. 26 zawiadomienie o przelewie wierzytelności, k. 27-28 zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, k. 43 - oświadczenie Banku

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powód nabył legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 26.05.2015 r. (art. 509 § 1 k.c.: „Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki”.

Powód w niniejszej sprawie niewątpliwie dochodzi żądania określonego pozwem na podstawie umowy kredytu bankowego (uregulowanej w ustawie prawo bankowe – art. 69 i n.) - na podstawie zawartej przez pozwaną a Bankiem (...) S.A. umową kredytu z dnia 3.03.2011 r. Na podstawie tej umowy bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 36.750,00 zł. Pozwana nie kwestionowała zapisów tej umowy.

Pozwana kwestionowała skuteczność cesji wierzytelności (a więc skuteczność przejścia uprawnień wynikających z umowy z pierwotnego wierzyciela na następne podmioty), podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut przedawnienia roszczenia i nie wykazania roszczenia co do wysokości.

Zarzut odnośnie prawidłowości cesji jest chybiony. W ocenie Sądu cesja wierzytelności była skuteczna i zgodna z prawem. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13.05.2010 r., w sprawie IV CSK 558/09 (publ. OSNC 2010/12/168. oraz LEX nr że: Jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu.” W niniejszej sprawie nie można uznać za zasadny zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda wobec nie wykazania, aby nie doszło do przejścia wierzytelności z Banku (...) S.A. na A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W..Powód natomiast wykazał za pomocą dokumentów załączonych do pozwu, iż żądane przez niego roszczenie zostało przeniesione w drodze cesji wierzytelność, przedkładając wyciąg z umowy cesji wierzytelności z poświadczonymi notarialnie podpisami oraz załącznikiem dotyczącym samego zadłużenia pozwanej.

Zatem powód posiadał legitymację czynną do domagania się należności wynikającej z umowy zawartej przez pozwaną z bankiem w dniu 3.03.2011 r.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwanej - w niniejszej sprawie powód nie przedstawił żadnych dokumentów, z których wynikałoby wyliczenie kwoty dochodzonej pozwem. Pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Pozwana zakwestionowała wysokości roszczenia, zatem na powodzie ciążył obowiązek wykazania swojego roszczenia co do wysokości. Tymczasem powód, mimo wezwania, nie złożył żadnych dokumentów na poparcie twierdzeń dotyczących wysokości dochodzonego roszczenia.

W ocenie Sądu twierdzenia powoda budziły wątpliwości, biorąc pod uwagę okoliczność, iż kredyt został udzielony w wysokości 36.750,00 zł, przy czym miał zostać spłacony w 84 ratach, a z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, płatności których rat się domaga.

Świadczenie pieniężne jest co do zasady, w myśl art. 379 § 2 k.p.c., świadczeniem podzielnym. Świadczenie to może być bowiem niewątpliwie spełnione częściowo bez istotnej zmiany jego przedmiotu lub wartości. Taka cecha świadczenia pieniężnego została również przyjęta powszechnie w orzecznictwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 821/00, LEX nr 54375; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 505/03, LEX nr 194091). Jeżeli zatem świadczenie pieniężne jest zasadniczo świadczeniem podzielnym, oznacza to, że może być ono spełnione w ratach. Zatem, z uwagi na to, iż powód nie wykazał wysokości roszczenia - powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto zasadnym jest również zarzut pozwanej odnośnie przedawnienia roszczenia.

W tego typu sytuacji terminy przedawnienia biegną oddzielnie dla każdej z części świadczenia pieniężnego. Błędem byłoby uznanie, że bieg przedawnienia należy liczyć od daty wymagalności płatności ostatniej raty (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., III Ca 1507/13, opubl. na portalu: orzeczenia.ms.gov.pl).

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 kc. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (art. 117 §2 kc., zd. pierwsze). Oznacza to, iż wierzytelność zamienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, które dłużnik, nie korzystający z zarzutu przedawnienia może spełnić (mimo upływu terminu przedawnienia).

W niniejszej sprawie pozwana powołała się na to, iż upłynął termin przedawnienia do spełnienia jej zobowiązania, powołując się przy tym na orzeczenie SN z 29.06.2016 r. (III CZP 29/16).

Okolicznością niesporną jest, w świetle art. 118 k.c., to iż roszczenia powoda, jako związane z działalnością gospodarczą – przedawniały się z upływem trzech lat.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności a nawet wszczęto egzekucję. Jednakże w tamtych postępowaniach brak jest tożsamości po stronie wierzyciela i dłużnika.

Sąd w pełni podziela i aprobuje pogląd wyrażony w uchwale i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29.06.2016 r. podjętej w sprawie III CZP 29/16, LEX nr 2067028, zgodnie z której tezą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Nadto podniesienie zarzutu przedawnienia nie było w realiach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Instytucja przedawnienia służy również ochronie dłużnika, by „nie pozostawał on w długotrwałej niepewności” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., LEX nr 1458942).

Z Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wynika, iż w księgach banku stwierdzono wymagalne zadłużenie pozwanej na dzień 30.01.2013 r., natomiast odsetki karne naliczane były za okres od 3.05.2011 r. Dlatego też z tego dokumentu wynika, iż już w 2011 r. roszczenie powódki zostało postawione w stan wymagalności - z uwagi na naliczenie od tego dnia odsetek karnych, w świetle § 7 ust. 1 i 2 umowy z 2007 r. (nie spłacona w terminie kwota kredytu stanowi zadłużenie przeterminowane, od której bank nalicza odsetki karne), tym bardziej, iż pierwsza rata kredytu miała być uiszczona do dnia 3.04.2011 r.).

Powód nie wykazał, jakich (za który okres czasu należności dochodzi, oraz że wniesienie pozwu w niniejszej sprawie skutecznie przerwało bieg przedawnienia).

Zatem również uwzględniając zasadnym zarzut przedawnienia, także z uwagi na powyższe rozważania powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Dn. 5.10.2016 r.